

Ağlayan Kalbin Sesi

– SeyitAhmetUzun · 15 Eylül 2009

Ben masum ve yalnız
Hiçbir şeyden habersiz yavru
Hissederken yüreğinde bir sevgi
Depreme uğrayan ilişkinizden
Umudu söndü gözlerimin
Ve ağlayan kalbimin elinden tutarak
Ayrılıverdim sizlerden
Sokaklar ve karanlık arkadaşım oldu
Vicdanınıza selam söyleyin
Ölürsem bir gün yalnız ve çaresiz

"Anne babaların çocuklarına gösterebileceği en büyük sevgi, onlarla kuracağı arkadaşlıktır." Henry Ward Beecher

Yaşamın kıyısında sessiz sedasız büyümeye çalışan çocukların en çok muhtaç oldukları hayati unsur sevgidir. Sevgiden mahrumlaştırılan çocuklar kıyıya vurmuş balıklar gibi titrek ve ürkektir. Ellerinden tutacak, yaşamın canlılığını yüreklerinin derinliklerinde hissettirecek müşfik bir kalbin sesini duymak en büyük heyecanlarıdır.

Bu noktada yetişkinler olarak bizlere düşen önemli sorumluluklardan birisi, onları anlamaya ve onlarla empati kuracak bir duyarlılıktır. Belki de en basit ve en masrafsız bir tebessümdür. Yanlışlarında destek olacak bir pozitif yaklaşımdır. İnsanların yanılmadan olgunlaşmayacağına bilincinde olan bir yetişkin, hatalara karşı asla asabi bir yüzle çıkmayacaktır gencin karşısına.

Gençlerin acemi duygu sürücüsü olduğunun farkına varmak, onlara rehberlik görevinde daha duyarlı bir yaklaşım sergilememizi sağlayacaktır. Ancak burada önemle üzerinde durulması gereken bir başka husus karşımıza çıkmaktadır. O da; gencin acemi duygu sürücüsü olduğunu anlamayacak derecede ehliyetsiz olan bireylerin anne baba olmasıdır. Daha kendisi yetkin bir duygu sürücülüğünden yoksun olan bireylerin, gençlere rehberlik etmesini beklemek oldukça anlamsızdır.

En ufak bir anlaşmazlıkta birbirinin kalbini kıran, çocukların yanında kavga eden, başkalarından gördükleri rahatsız edici yaklaşımların hincını evdekilerden çıkaran anne babalar çocukların büyüklere olan güvenin kaybolmasına neden olmaktadır. Bunun sonucunda ise çocuklar evden kaçarak, kendilerini bekleyen sessiz tehlikelerden habersiz sokağın acımasız koynuna atılırlar.

Bu aşamada anne babalar köprü altlarında, sokak köşelerinde, mezarlıklarda tinerin, ballinin sıcaklığında kendilerine yapay şefkat meleği arayan çocukları gördüklerinde bunların sorumlusunu sakın ola ki masum yavrular olduğunu düşünmesinler. Bunların tek sorumlusu vardır. O da; ekonomik, psikolojik, duygusal, kültürel açıdan anne baba olma yeterliliğine sahip olmayan, ancak anne babalığı fizyolojik bir unsur olarak değerlendiren yetişkinlerdir. İşte ağlayan kalbinin sesini duyurmaya çalışan bir gencin gözyaşları;

Madem beni doğumumda yalnız bırakacaktın bir karakolun veya caminin kenarında, ne diye getirdin bu acımasız dünyaya. Bak yalnızım ve ağlıyorum, anne babalı çocukları görünce. Hatta kin, nefret duyuyor ve kıskanıyorum onları. Acımasızlığım, okşayan bir elin olmayışındandır saçlarımı. Her çaldığım ekmek, her tecavüze uğrayışım sizin terk ettiğiniz ve yalnızlığa itilişimin trajik tınısıdır. Üzgünüm, hem de çok, biliyor musun anne? Neye mi? Söyleyeyim. Gözlerinde yıldızların ışıltısını gördüğüm nice sokak kelebeklerinin, bir gecenin ayazında, kalplerindeki sıcaklığın donuklaşarak, canavarlaşmalarına üzülüyorum. Aslında ne temiz hisleri olan küçükler, büyüklerin ehliyetsiz duygularının sonucunda trajik hayatın figürleri olmakta.

Suçlu kim? Sokağın soğukluğuna mahkûm edilerek kalplerinde sevgi pınarlarının kurummasına neden olunan masum yavrular mı, yoksa vicdanlarının sigortasını attırarak, sevgiden yoksunlaşmanın sonucunda çocukları yalnızlığa ve sevgisizliğe mahkum edenler mi?

Çocuklar sevgiyle büyür yarınlara. Sevginizi esirmeyin ve yalnızlığa mahkûm etmeyin. Yüreklerinin sigortasını attıranlar, geleceklerini karanlığa mahkûm eden kara cahillerin ta kendileridir.